

ABSOLŪTS

1 Paldies tev, brāli Hostra.

Labvakar, Hjūstona. Es to, protams, uzskatu par lielu godu šovakar atkal būt Hjūstonā. Ir pagājuši daudzi gadi kopš tā laika, kad man bija tas gods būt šeit. Un šovakar es tur sēdēju un klausījos katrā runātājā.

2 Un nesen, kad es jau biju ieplānojis kaut ko citu, citu vietu, es uzzināju, ka tiem diviem bērniem draud nāve. Es nodomāju: “Ja ar tiem bērniem kaut kas notiks, es sev to nekad nepiedošu, ja es sākumā neatbraukšu uz šejieni, lai izteiktu savu viedokli, un nemēģināšu darīt visu, ko vien varēšu, lai palīdzētu tai mātei un tēvam, kuru bērni tie ir, un darītu visu, ko vien varu, lai izglābtu viņu dzīvības.”

3 Un Hjūstona ir vieta, ko es atceros. Man ir daudzas īpašas, man dārgas atmiņas, kopš es ierados šeit pirmo reizi pirms daudziem gadiem uz laikrakstu “Ticības Vēstnesis”, pie brāļa Kidsona, un pēc tam uz šo auditoriju, kad es biju šeit ar brāli Raimondu Ričiju un šīs pilsētas kalpotājiem.

4 Un vēl, protams, misters Aiers, misters Kipermans, kad fotokamera pierādīja, ka es neteicu kaut ko nepareizu. Tā bija patiesība. Un, kad fotokameras objektīvs uztvēra vīziju...nevis vīziju, bet realitāti. Kristus, kuru mēs tā mīlam un kuru mēs sludinām, bija ar mums. Viņš ir apsolījis būt ar mums, un fotokamera Viņu nofotografēja. Agrāk es bieži esmu runājis par to, ka es visu laiku redzu to Gaismu. Taču reizēm cilvēki ir nedaudz skeptiski pret to, un tu vari saprast, kāpēc viņi tādi ir, taču tas tika pierādīts. Tā bija pirmā reize, kad tas tika nofotografēts.

5 Kopš tā laika tas ir ticis nofotografēts vairākas reizes. Un pavisam nesen Vācijā nonāca...kad bija svaidījums, tas atkal atgriezās. Un šīs lietas nenotiek kāda cilvēka pagodināšanai, bet lai apstiprinātu Jēzus Kristus Klātbūtni Viņa ļaužu vidū.

6 Un mēs ticam, ka tas pats Kungs Jēzus atrodas šeit šovakar, lai palīdzētu mums šajā tiesas lietā. Es ticu, ka Viņš tajā ir ieinteresēts vairāk, nekā varētu būt mēs. Un es, protams, jūtu līdzīgo šo bērnu vecākiem un stāvu plecu pie pleca ar katru vīrieti vai sievieti, kas cenšas atbrīvot viņus no šiem nāves žokļiem.

7 Un tā, es saprotu, ka šis nav atmodas dievkalpojums, bet tikai vairākas lūgšanu sanāksmes, kas tiek novadītas to dvēseļu dēļ, kas atrodas nāves ēnā. Un tā, es esmu aizkavējies. Es nerunāšu pārāk ilgi.

8 Taču es gribētu paņemt kādu tekstu, tas ir, paņemt kontekstu no teksta, kuru es gribētu izlasīt no divām vietām Rakstos. Un tie, kam ir līdzīgi Bībele, uz brītiņu atveriet kopā ar mani vēstuli Filipiešiem 1. nodaļu un 20. pantu no 1. nodaļas Filipiešiem.

Jo es gaidu un ceru, ka es nevienā vietā nepalikšu kaunā, bet kā vienmēr, tā arī tagad atklātībā Kristus tiks pagodināts manā ķermenī vai ar dzīvību, vai ar nāvi.

9 Un vēl Apustuļu Darbu grāmatā 2. nodaļa un 30. pants. Varbūt es izlasīšu 25. līdz 30. pantus.

Jo Dāvids par Viņu saka: Tas Kungs man vienmēr bijis acu priekšā, jo Viņš man ir pa labo roku, lai es nešaubītos.

Tāpēc mana sirds priecājas un mana mēle līksmojas, un arī mana miesa dusēs cerībā.

Jo Tu manu dvēseli nepametīsi pazemē, nedz Savam Svētajam liksi redzēt satrūdēšanu.

Tu man esi zināmu darījis dzīvības ceļu, Tu mani piepildīsi ar prieku Sava vaiga priekšā.

Vīri un brāļi, es uzdrošinos atklāti ar jums runāt par ciltstēvu Dāvidu; tas ir nomiris un apglabāts,

un viņa kaps ir pie mums līdz šai dienai.

Tādējādi būdams pravielis un zinādams, ka Dievs bija zvērot viņam solījis, ka no viņa gurniem, attiecībā uz miesu, Viņš sēdinās Kristu uz viņa goda krēsla.

Viņš, to paredzēdams, runāja par Kristus augšāmcelšanos, ka Viņa dvēsele nepalika ellē, un Viņa miesa neredzēja satrūdēšanu.

10 Uz brītiņu nolieksim mūsu galvas lūgšanā.

11 Mūsu Debesu Tēvs, mēs esam pateicīgi Tev par žēlastību. Un patiešām, Kungs, tieši tāpēc mēs atrodamies šeit šovakar – lai lūgtu žēlastību. Mēs nebūtu to lūguši, ja mums nebūtu ticības noticēt, ka tā mums tiks dāvāta. Cilvēki ir lidojuši pāri visai valstij, un no visurienes augšup pie Tevis ceļas lūgšanas, lai tiktu saglabāta dzīvība šiem cilvēkiem, par kuriem mēs šovakar dedzīgi aizlūdzam. Kungs, mēs vēlamies lūgt spēku šo jauno cilvēku mātēm un tēviem.

12 Un kā mēs saprotam, šis jaunais cilvēks ir pievērsis savu dzīvi Tev un vēlas Tev kalpot. Un, kā mēs dzirdējām sakām vienu no runātājiem, ka viņš gribētu kļūt par Evaņģēlija kalpu. Es lūdzu, Dievs, lai Tu dāvā šim jaunajam puisim tādu iespēju.

13 Piedod mums mūsu grēkus, attīri mūsu sirdis no ļaunām domām un no jebkā mūsu ceļā, kas traucētu saņemt atbildi uz mūsu lūgšanu par šiem cilvēkiem.

14 Kā mēs esam lasījuši Tavā Vārdā, mēs zinām, ka debesis un zeme zudīs, bet Tavs Vārds nezudīs. Mēs lūdzam, lai Tu caur Svēto Garu dāvā mums vajadzīgo izpratni, kas būtu Tava Dievišķā griba šajā lietā šobrīd, kā mēs dzirdējām tā advokāta un daudzu citu teikto. Un mēs lūdzam, lai mēs saprastu, kā tieši mums rīkoties turpmāk, kādam ir jābūt mūsu nākamajam solim. Kungs, mēs esam šeit, lai to izdarītu. Dāvā mums saprast to, Kungs, caur Tavu Vārdu. Jo mēs prasām to Tava Dēla, Kunga Jēzus Vārdā. Āmen.

15 Izlasot šos dažus pantus...un es saprotu, ka šis ir nopietns gadījums, jo tas ir svarīgi. Kad es to izdzirdēju un saņēmu tās mātes telegrammu, es aizdomājos: “Kā būtu, ja mans dēls vai mana meita sēdētu tajā rindā?” Un es... Mēs gribam tajā izdarīt visu, ko vien mēs varam.

16 Turklāt kāds varētu pateikt: “Nu, tu izlasīji tikai ļoti maziņu daļu no Vārda, brāli Branham.” Nu, iespējams, arī tā ir taisnība. Taču, saprotiet, nav svarīgs apjoms jeb vārdu skaits. Ir svarīgi, ko tas nozīmē. Tas ir vienkārši... Lūk, kas tas ir – tas ir Dieva apsolījums.

17 Un es gribu paņemt no šī vakara, no šī izlasītā šovakar, tas ir, paņemt no turienes tēmu: *Absolūts.*

18 Šo tēmu es izvēlējos nesen, kad es sēdēju savā viesnīcas istabā, jo es domāju, ka šobrīd mums ir vajadzīgs kaut kas noteikts, kāds absolūts, pie kā mēs varam turēties un zināt, ka tas ir pareizs. Tādā kritiskā brīdī kā šis mums ir vajadzīgs kaut kas tāds, par ko mēs esam pārliecināti, tā tas ir, kaut kas tāds, pie kā mēs varam turēties, lai saprastu vai...kas īsti notiek.

19 Un tā, saskaņā ar Vebstera vārdnīcu vārds “absolūts” pats par sevi nozīmē “neierobežots spēkā” un, pirmkārt, jau ir “galīgs”. Bet “galīgs” ir “āmen”. Tas ir absolūts. Nu, kas... Tās ir beigas. Tas ir viss.

20 Lūk, katrs liels sasniegums, kāds vien ir bijis pasaulē, ir bijis saistīts ar kādu absolūtu. Tu nevari kaut ko izdarīt, kamēr nebūs kaut kas, pie kā tu vari turēties.

21 Kad jauns cilvēks grasās precēties ar jaunu sievieti, viņam ir jāzina šīs jaunās sievietes raksturs. Vai arī jaunajai sievietei ir jāzina tā jaunā cilvēka raksturs, kas tāds, pie kā viņa var turēties. “Vai tas cilvēks būs taisnīgs vīrs? Vai viņš būs man piemērots vīrs?” “Vai šī sieviete iedos man dzīvē to, ko es no viņas sagaidu, uzticību un tā tālāk.” Un tādā veidā tam ir jānonāk pie tā, uz kā viņi varēs balstīt savus laulības solījumus, saprotot, ka tur ir kaut kas, kas nostāvēs. Un tieši

tāpēc mēs atvedam viņus uz draudzi un pie Dieva Vārda, lai piesietu šim absolūtam.

22 Un tā, šeit Pāvils, kā mēs redzam, viņam bija kāds absolūts, pie kura viņš turējās visu savu dzīvi pēc savas atgriešanās, un tas bija: uz Kristu koncentrēta dzīve! Tā tik ir vieta absolūtam: uz Kristu koncentrēta dzīve! Tā dzīve atšķīrās no tās, kas viņam bija agrāk, jo viņš sacīja: “Tā Dzīve, kas man ir tagad,” kura atšķīrās no tās, kuru viņš reiz bija dzīvojis.

23 Un pienāca laiks, kad Pāvils saņēma to pārdzīvojumu, kas atveda viņu pie tā lēmuma pieņemšanas. Jo Pāvils bija ievērojams, varens cilvēks ebreju vidū un spēcīgs teologs, taču viņš nebija pārāk pārliecināts par savu pozīciju. Taču reiz ceļā uz Damasku no debesīm nonāca gaisma, Uguns Stabs. Un Pāvils, būdams ebrejs, zināja, ka tā gaisma, Uguns Stabs, bija Tas, tas Dievs, kas bija izvedis viņa tautu no Ēģiptes. Viņi bija sekojuši tam Uguns Stabam. Tādējādi, būdams ebrejs, viņš uzreiz Viņam sacīja: “Kungs, kas Tu esi?” Viņš zināja Viņu kā “Kungu,” bet: “Kas esi Tu?”

24 Un no Uguns Staba atskanēja balss: “Es esmu Jēzus, grūti tev ir spārdīties pret dzenuli.” Sākot no tā laika, Pāvils zināja, ka Vecās Derības Jehova ir Jaunās Derības Jēzus. Un viņam bija kaut kas, pie kā viņš varēja turēties, un tieši tādā veidā viņš varēja uzrakstīt to brīnišķīgo Vēstuli ebrejiem.

25 Un tā, ja tev, ja tev dzīvē ir kāds absolūts, tu dari tādas lietas, kuras tu parasti nebūtu darījis, jo īpaši, ja tava dzīve ir koncentrēta uz Dievu. Uz Dievu koncentrēta dzīve liks cilvēkam darīt tādas lietas, kuras parasti viņi nebūtu darījuši; ļoti dīvainas, neparastas. Kāpēc kristieša dzīve ir tik dīvaina un neparasta? Tāpēc ka viņi skatās uz Dieva Vārdu, kas šodien šai pasaulei ir teju vai svešs.

26 Lūk, mums ir draudzes un mums ir organizācijas, un mums ir reliģija, ak, tās ir daudz, pa visu pasauli.

27 Savos septiņos braucienos apkārt pasaulei, kopš tā laika, kad es biju pie jums šeit Hjūstonā, es esmu uzkrājis daudz zināšanu par šīs pasaules dieviem un reliģijām. Taču ne jau par to es runāju.

28 Es runāju par absolūtu, kas ir saistīts ar Kristu. Tādējādi, tas padara tevi par dīvainu cilvēku. Tu dari dīvainas lietas. Tava domāšana pilnībā atšķiras no tās domāšanas, kāda tev bija kādreiz, jo tu esi atradis kaut ko tādu, ka tu esi noenkurojis savu ticību Tajā, kas radīja debesis un zemi, tas ir, jau pats Viņa Vārds ir radošs, Dievs, kurš izteica pasauli, un tā radās, un Viņam nav nekā pārāk grūta. Tādā veidā tas padara radošu arī tevi, jo tu pieņem Viņa Vārdus. Bet vārds ir izteikta doma.

29 Un tā, Pāvils bija nonācis tādā stāvoklī, kad viņam bija nevis teoloģisks pārdzīvojums, bet viņam bija personīga liecība. Viņš bija saticis Dievu un zināja, ka viņš ir Dieva aicināts. Un nevienam nevajadzēja viņam kaut ko par to stāstīt. Viņš bija pilnībā pārliecināts, ka Dievs joprojām ir Dievs. Ja vien to varētu izdarīt šī pasaule!

30 Un, ja šī grupa, kas šodien atrodas šeit, varētu vienkārši atcerēties, ka Dievs joprojām ir Dievs! Viņš ir tikpat spējīgs atbildēt šajā gadījumā, kā Viņš atbild dievišķās dziedināšanas vai jebkādā citā gadījumā. Viņš joprojām ir Dievs. Un, ja mēs būvētu mūsu cerības...ne tikai mūsu cerības, bet arī pozitīvo domāšanu uz to, ko saka Viņš! Un mēs zinām, kā tā ir Patiesība.

31 Un cilvēki izturas jocīgi. Viņi, šķiet, ir vienkārši aizmirsuši negatīvo pusi, jo viņi ir atraduši absolūtu, jo tas ir Dieva Vārds. Jēzus sacīja: “Debesis un zeme zudīs, bet Mans Vārds nekad nezudīs.” Tāpēc, ja mums ir apsoliājuma Vārds, tad nav nekādas iespējas tam nepiepildīties. Tas nevar nepiepildīties.

32 Tāpēc es ticu, ka tieši tajā ir ieinteresētas šīs lūgšanu sanāksmes, Hjūstonas reliģiskie cilvēki – cilvēku dzīvībās. Un tieši tāpēc mēs esam šeit sanākuši – lai piesauktu to spēku, kas ir pāri visiem cilvēciskajiem likumiem un spēkiem, To, Kurš var izmainīt cilvēku sirdis, kā Viņš to izdarīja faraonam Ēģiptē. Un Viņš ir Dievs. Un tagad mums ir jāpārstāj skatīties uz negatīvo pusi un jāsāk skatīties uz pozitīvo pusi.

33 Un, pirms jums var būt ticība, jums ir vajadzīgs kaut kas, kam ticēt. Un kam vēl jūs varat uzticēt ticību, ja ne dzīvā Dieva Vārdam, kas ir radījis, Visuvarenā spēkam? Uz ko vēl mēs varam likt cerības? Tāpēc tas liek tev izskatīties citādāk, rīkoties citādāk. Tu gaidi, kad Dievs piepildīs Savu apsolījumu. Un, kad uzrodas grūtības, kā tas ir mums šobrīd, tas ir enkurs. Tas ir kaut kas, kas tevi notur, kaut kas, pie kā tu esi piesiets. Tas ir apsolījums, pie kā mēs esam piesieti, tas ir Dieva Vārds.

34 Tieši tā, kā enkurs ir absolūts kuģim vētras laikā. Kuģis var peldēt pa jūru. Enkurs atrodas tā priekšgalā. Tas ir... Tas atpūšas. Jūs, ļaudis no Hjūstonas, esat tik tuvu jūrai, jūs redzat ienākošos kuģus.

35 Un kāpēc gan ir jāved tā lielā, milzīgā enkura liekais svars? Taču, saprotiet, kad atnāk vētra, niknas vētras, kas satracina jūru un var izmest to kuģi kaut kur krastā un sadragāt to, vai arī apgāzt to seklumā; tas iepeld dziļumā un nolaiž to lielo, milzīgo enkuru, kurš ir izveidots tāds, ka tas vilksies pa jūras dibenu, līdz aizķersies aiz kāda neredzama kalna virsotnes. Un tad – lai tās vētras plosās, ja grib; tam ir absolūts. Tas enkurs to tur kaut kur dziļumā, taču tas turas stingri. Un, kad kuģis...viļņi daudzās apkārt kuģim, tam ir absolūts, jo tas ir piesaistīts.

36 Un tieši tā ir ar cilvēku, kad viņš ir piesaistīts Kristum un Viņa Vārdam un tic tam. Tur ir absolūts, kaut kas tāds, kas viņu tur.

37 Absolūts ir kā polārzcvaigzne, kad tu esi apmaldījies. Kad tu...kad tu esi pazaudējis virzienu un tev ir jāatrod atpakaļceļš, polārzcvaigzne ir absolūts. Lūk, tur ir arī citas zvaigznes, taču tās griežas kopā ar zemi. Kad zeme griežas tām apkārt, tā...tā aizgriežas no tām. Un... Ziniet, tā rīta zvaigzne ir tā pati vakara zvaigzne, jo zeme vienkārši ir apgriezies apkārt. Taču ir viena zvaigzne, kas nekustās, un tā ir nocentrēta tieši pret zemes centru. Un tāpēc... Tā ir droša zvaigzne. Ja tu zini, kur atrodas polārzcvaigzne, tu vienmēr spēsi orientēties. Taču, ak, tas ir tad, kad cilvēks ir apmaldījies un nezina, uz kuru pusi īsti doties.

38 Lūk, es zinu kādu Zvaigzni. Ak, tā ir vairāk nekā polārzcvaigzne! Un, ja tu esi piesaistīts un redzi Viņa Klātbūtni, tad nav nozīmes, cik ļoti tu esi nomaldījies vai kur tu atrodi, tu varēsi atrast atpakaļceļu caur Viņa vadību, tas ir Viņa Vārds. Tā ir izeja no visām bēdām. Tas ir ceļš uz mieru. Tas ir ceļš uz panākumiem. Tas ir tas ceļš uz Dzīvību – sekot tai Zvaigznei, Kungam Jēzum. Un tā, ja tu esi piesaistīts tai Zvaigznei, Svētais Gars ir tas Kompas, kas norādīs tikai uz to Zvaigzni. Svētais...

39 Kompas, tas ir magnetizēts uz to ziemeļpolu. Un vienīgais veids...nav nozīmes, kādos džungļos tu atrodi vai kāds biezoknis ir tev apkārt, vai cik liela ir migla uz jūras – tā kompas adata, tu vari grozīt to uz visām pusēm, kā vien vēlies, bet tā griezīsies atpakaļ un rādīs uz polārzcvaigzni.

40 Un, kad mēs nonākam nelaimē un uzticamies Kristum, ir viena lieta, kas ir droša: Svētais Gars norādīs mums uz Vārdu, kas atvedīs mūs pie tās Polārzcvaigznes un...lai atbrīvotu mūs no visa, kas mums ir vajadzīgs. Viņš ir mūsu Absolūts.

41 Cilvēkam, kas ir apmaldījies mežonīgā vietā, tieši kompass ir tas, kas viņu no turienes izvedīs. Kad mēs esam nelaimē, ir tikai viena lieta; tā ir tikpat uzticama kā polārzcvaigzne. Kamēr vien pasaule atrodas savā stāvoklī un griežas uz riņķi, polārzcvaigzne atradīsies savā vietā.

42 Un, kamēr ir Mūžība, Kristus vienmēr būs Glābējs un izeja no katras problēmas, katrām nesaskaņām, katriem pārbaudījumiem, no visa. Un tāpēc mēs, kad mēs esam piesaistīti Viņam, mēs neuztraucamies un neuzvelkamies kā šī pasaule: “Ak, ko lai mēs darām ar šo? Ko lai mēs darām ar šito?” Rodas iespaids, ka mēs nemaz neesam noenkuroti. Taču cilvēks, kas ir noenkurojis savu dvēseli Jēzū Kristū, viņa ticība ir tur, zinot, ka tad, kad viņš paprasīs Tēvam jebko Viņa Vārdā, Jēzus sacīja: “Es to izdarīšu.” Lūk, kas pieliek visam punktu.

43 Tas pieliek visam punktu. Tas ir āmen. Tas ir absolūts. Tas ir maksimums. Kad Jēzus sacīja: “Prasiet Tēvam jebko Manā Vārdā, Es to dāvāšu,” lūk, tas ir maksimums. Tas ir tas. “Lai kas arī jums ir vajadzīgs, kad lūgsiet, ticiet, ka to saņemsiet, un jums tas būs.” Tas visu atrisina. Tas arī viss, saprotiet, ja vien mēs patiešām esam noenkuroti un ticam tam, un esam padarījuši Viņu par mūsu Absolūtu. Jo Viņš to dara. Viņš ir tas Absolūts, kurš aizvāc no mums visas bailes. Kad tu patiešām esi piesiets pie tās Gadsimtu Klints, tad nav nekādu baiļu.

44 Nav nekādu baiļu tam jūrnīkam, lai cik arī stipri viņa kuģi daudzītu viļņi, kamēr vien tas enkurs ir tur iekēries kalna virsotnē. Nu, protams. Viņš zina, ka kuģis turēsies augšā. Tas neuztrieksies kaut kādām klintīm. Tas neuzpeldēs uz kāda sēkļa un neapgāzīsies, jo tam ir absolūts, kas ir noenkurojies kāda kalna virsotnē.

45 Un, kad cilvēks var palūgt ticības lūgšanu un noenkurot savu dvēseli Dieva Vārdā, kur “visas debesis un zeme zudīs, bet Mans Vārds nezudīs”, tur nav nekādu baiļu. Lai viņi nāk, runā visu, ko vien grib. Mēs ticam Dievam, tikai Dievam. Mēs tam ticam.

46 Bija laiks, kad šīs valsts manieres pie galda balstījās uz vienas sievietes vārdiem. Man šķiet, ka viņu sauca Emīlija Pousta. Lūk, viņa bija tas absolūts manierēm pie galda. Ja Emīlija Pousta sacīja: “Paņemiet nazi un ēdiet ar to pupas,” tas arī viss. Hm. Tas arī viss, jo viņa bija tas absolūts galda manierēs. Ja viņa sacīja: “Dzeriet kafiju no apakštasītes un malkojiet kā iepriekš,” nav nozīmes, cik neveikli tas izklausās, tas vienalga būtu absolūts. Tam pakļautos visi, jo viņi bija pieņēmuši viņu kā absolūtu manierēs pie galda.

47 Mums ir vajadzīgs kāds absolūts, lai ko arī mēs darītu. Ja mēs gribam kaut ko sasniegt, mums ir vajadzīgs kāds absolūts.

48 Bija laiks, kad Hitlera vārds bija absolūts Vācijā. Nebija nozīmes tam, ko sacīja kāds cits, Hitlera vārds bija absolūts. Ja viņš pateica: “Viņi mirs,” viņi mira. Ja viņš pateica: “Viņi dzīvos,” viņi dzīvoja. Un, ja viņš pateica: “Mēs sākam karu,” vai arī, “mēs nesākam karu,” lai ko arī mēs darītu, viņa vārds bija absolūts.

49 Bija laiks, kad Itālijai bija kāds absolūts. Tas bija viņu diktatora Musolīni vārds, tas, ko viņš sacīja darīt. Stāstīja, ka viņa šoferis atbrauca vienu minūti agrāk, lai viņu paņemtu. Viņš to nošāva. Kāpēc? Viņš sacīja: “Minūti agrāk tu man šeit neesi vajadzīgs. Tu man šeit esi vajadzīgs minūti minūtē, precīzi laikā.” Redzat? Viņa vārds bija absolūts. Tam pakļāvās visa Itālija.

50 Bija laiks, kad Ēģiptē absolūts bija faraons. Taču, saprotiet...

51 Taču visi tie lēmumi, kurus viņi pieņēma, bija cilvēciski lēmumi, un viņi visi krita. Kāpēc? Jo tie nebija saskaņā ar cilvēciskajiem...tas nebija saskaņā ar Dieva Vārdu cilvēka dzīvei. Es gribu, lai tas, es ceru, nostiprinās. Ja mēs ceram izglābt cilvēka dzīvību, tad mums ir jāatnāk saskaņā ar Dieva Vārdu un Dieva plānu cilvēka dzīvei. Un vienīgais veids, kā jūs to atradīsiet – tas ir jāatrod Viņa Vārdā un jānotic tam, tagad.

52 Tātad, tie faraoni. Es nesen biju Ēģiptē, un, man šķiet, viņiem bija jārok divdesmit pēdu dziļumā, lai atrastu to vietu, kur sēdēja faraons kā zemes ķēniņš.

53 Un varenie Hērodi un tā tālāk, viņi nāca viens pēc otra, mēs redzam, kur viņu valstības krita un pazuda.

54 Taču ir viena Valstība, kas ir augstāk par visām valstībām. Tā ir tik augstu debesīs, ka tā nekad nezudīs. Un tur ir Ķēniņš, un, kad Viņš pieņem Savu lēmumu jebkurā jautājumā un mēs ticam tam lēmumam, tas ir absolūts. Tas notiks tādā veidā, neskatoties uz to, ko par to saka kāds cits. Tas ir uz visiem laikiem.

55 Un tā, mūsu Augstākā Tiesa. Mūsu Augstākā Tiesa ir absolūts, visu tiesas procesu gals. Lūk, mums tas ir vajadzīgs. Varbūt reizēm mēs nepiekrītam tās lēmumam. Kā, piemēram, viņi

nebija vienisprātis ar Hitleru un tā tālāk. Un tomēr mums ir vajadzīgs tas absolūts. Un valsts un tiesu absolūts ir Augstākā Tiesa. Mūsu vietējās tiesas var iztiesāt jebko un to pasludināt, taču to visu pārvalda Augstākā Tiesa. Mums tas ir vajadzīgs. Kā valstij mums ir vajadzīgs tās lēmums, jo valsts ir piesaistīta pie šī Augstākās Tiesas absolūta. Labi.

Visam ir vajadzīgs kāds absolūts.

56 Vai jūs zinājāt, ka populārajai beisbola spēlei ir vajadzīgs absolūts? Jā. Kas ir absolūts beisbolā? Tiesnesis. Kā būtu, ja tur nebūtu tiesneša, saprotiet, tiesneša? Nebūtu nozīmes, kur tu stāvi, kādu pozīciju tu vēro un saki: “Tas bija sitiens,” bet viņš pasaka: “Tas bija garām,” nu, tieši tas tas arī bija, tā bija ielaista bumba. Kāpēc? Tāpēc ka tas ir viņa vārds, nav nozīmes, ko pateica cilvēki tribīnēs, ko ir pateicis kāds cits. Tā ir ielaista bumba, jo viņš to šādi pateica, un viņš ir tiesnesis. Nu, kā būtu, ja nebūtu nekāda tiesneša? Tur būtu tik daudz strīdu un viss būtu tādā haosā, ka jums nekāds beisbols nesanāktu. Tieši tāpēc ir vajadzīgs absolūts, lai notiktu beisbola spēle. Tam ir jābūt tādā veidā.

57 Un tā, ir jābūt absolūtam luksoforā, luksofors ir absolūts...tas ir, satiksmei uz ielas. Kā būtu, ja nebūtu luksofora? Vai arī, ja luksofors būtu izslēgts, bet tu brauktu pa ielu? Un kāds brauktu no šīs te puses un pateiktu: “Nu, es biju šeit pirmais. Man ir jābrauc tur.” Un sacītu: “Es kavēju darbu.” Jūs runājat par sastrēgumiem, tad jums patiešām tāds būtu. Taču, saprotiet, luksofors regulē. Tas ir tas absolūts. Ja iedegas zaļā gaisma, brauc. Ja tā ir sarkana, apstājies. Ja nebūtu tāda luksofora, tad mums būtu sastrēgumi.

58 Un tieši tā šodien ir ar kristīgo ticību. Mums ir pārāk daudz “korķu”, katrs taisa pats savu absolūtu.

59 Bet mums ir viens absolūts, un tas ir dzīvā Dieva Vārds. Tas visu izšķir uz visiem laikiem, nav nozīmes, ko saka kāds cits.

60 Tas ir nonācis teju vai tik tālu, kā tas bija soģu laikā, katram ir viņa paša absolūts. Taču tas viss izgāžas, kā faraoni un tā tālāk.

61 Taču Dieva absolūts ir Viņa Vārds. Viņš saka to: “Un debesis un zeme zudīs, taču tas nekad nezudīs.” Man tas patīk.

62 Un tā, mums nav pārāk daudz laika, tāpēc vienkārši dažas minūtes izskatīsim dažus cilvēkus, kuri piedzīvoja krīzi un tādus brīžus, kad blakus jau bija nāve, to, ko mēs pārdzīvojam šajā vakarā, un viņi pieņēma absolūtu. Parunāsimies ar dažiem no viņiem.

63 Atcerēsimies kādu senu stāstu, kuru mēs visi labi zinām, tajās dienās, kad pasaulē bija sakrājies tik daudz grēka, ka Dievam tas pagalam apnika, un pasaulei bija jātiek iznīcinātai. Bet Noasam Dievs iedeva absolūtu, tas bija Viņa Vārds. Un nebija svarīgi... Tas absolūts bija cilvēku glābšanai. Noa zināja, ka pasaulei ir jāaiziet bojā. Un Dievs iedeva viņam absolūtu, un tas bija Viņa Vārds, lūk, lai izglābtu Viņa ļaudis no nāves. Un tā, kas bija tas absolūts, lai izglābtu cilvēkus no nāves Noasa dienās? Tas bija Dieva Vārds. Tas bija tas absolūts, nebija svarīgi, ko sacīja kāds cits.

64 Ko sacīja zinātnie: “Tur augšā lietus nav. Mēs varam izpētīt mēnesi ar saviem aparātiem. Tur nav nekāda lietus. No kurienes tad atnāks lietus?” Ja Dievs pateica, ka būs lietus, Dievs var ielikt lietu debesīs, ja Viņš tā pateica.

65 Noa uzreiz ķērās pie darba, mierīgi, un sāka gatavot šķirstu cilvēku glābšanai. Jo cilvēkiem bija iedots absolūts, lai viņi tiktu izglābti, ja viņi pieņems Dieva paredzēto ceļu šim absolūtam.

66 Tāpēc reizēm tad, kad mēs esam pieņēmuši absolūtu... Es gribētu to pateikt šo bērnu vecāku dēļ, par to, ko es gribu pateikt jums pēc maza brītiņa. Un tā, ja...

67 Reizēm, kad mēs esam to pieņēmuši, mēs tiekam pārbaudīti, lai paskatītos, vai mēs patiešām

tam ticam. Mēs... Dievs parasti dara šādi. Un Dievs rīkojas...

68 Viņš nevar izmainīt Savu programmu, jo Viņa Vārds ir Viņš pats. “Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs. Un Vārds kļuva miesa un mājāja mūsu vidū. Tas pats vakar, šodien un mūžīgi.” Lūk, tas vienmēr ir Dievs.

69 Kad Viņš tiek izsaukts uz skatuves darboties, un tas lēmums, kuru Viņš pieņem, Viņam vienmēr ir jāturas pie tā lēmuma. Viņš nevar to izmainīt, jo Viņš ir bezgalīgs.

70 Lūk, es varu izmainīt savu lēmumu, arī jūs varat, jo mēs esam ierobežoti. Tāpēc mēs pieļaujam kļūdas.

71 Taču Dievs nevar izmainīt Savu lēmumu, jo Viņš ir bezgalīgs un Viņa lēmums ir pilnīgs, vienmēr. Viņš nevar pateikt: “Es kļūdījos *šeit*, un Es mainīšu Savu lēmumu,” jo tas parādītu, ka Dievs var mainīties. Taču Dievs nevar mainīties, tāpat arī Viņa Vārds nevar mainīties. Viņš vienmēr ir tas pats.

72 Un tā, Dievs pārbaudīja Noasu pēc tam, kad viņš bija pieņēmis Viņa absolūtu. Noa iegāja šķirstā. Dievs aizvēra aiz viņa durvis. Bez šaubām, viņi runāja: “Jā, no rīta parādīsies tumši mākoņi. Un būs pērkons un zibens, un sāksies lietus.” Taču, jūs zināt, nākamajā dienā uzlēca tikpat spoža saule kā vienmēr.

73 Es iztēlojos, kā tie pierobežas ticīgie runāja: “Arī mēs iesim uz turieni. Tam večukam varbūt tiešām ir taisnība par to. Nu, varbūt zinātnieki ir kļūdījušies, tur augšā varētu būt kaut kāds lietus.” Taču atcerieties, lietus tā arī nesākās.

74 Taču pēc tam, nākamajā dienā, saule bija tikpat spoža kā vienmēr; trešajā, ceturtajā, piektajā, sestajā un līdz pat septītajai dienai. Taču Noa bija uzkāpis augšējā istabā, tāpēc viņš varēja vērot debesis. Un tās septītās dienas rītā, kad pienāca laiks, kad cilvēki bija noraidījuši Dieva absolūto glābšanas ceļu, kas bija cilvēku dzīvību glābšanai, sāka līt lietus un notekcaurules piepildījās. Un laiva sāka celties augšup un nogādāja Noasu un pārējos drošībā. Protams, jo viņi uzticējās Dieva Vārdam, absolūtam, Dieva apsolījuma Vārdam.

75 Nav nozīmes, cik slikti tas izskatās un cik tumšs kļūst, tik un tā tici savam absolūtam.

76 Mozus, nu, viņš bija centies izglābt to nabaga ebreju dzīvības. Un ar viņiem bija gandrīz tikpat slikti, tas ir, tikpat slikti kā ar šiem diviem bērniem, kurus mēs cenšamies izglābt šodien. Viņi bija vergi, un viņus nogalināja tāpat vien, kad vien gribēja. Un savā sirdī Mozus juta, ka tā nav Dieva griba. Tāpēc viņš mēģināja izdarīt to ar izglītības palīdzību. Viņš mēģināja izdarīt to pats ar saviem spēkiem, taču viņš ieraudzīja, ka ir piedzīvojis lielu izgāšanos. Viņš pats izdarīja kaut ko, kas nebija pareizi, jo viņš atņēma cita cilvēka dzīvību. Un tas nebija pareizi.

77 Tad viņš aizgāja tuksnesī un atradās tur četrdesmit gadus. Taču reiz viņš ganīja aitas tur tālu tuksnesī, un tur krūmā bija Gaisma. Un, kad Mozus pienāca pie tās Gaismas, no tā Uguns Staba uz viņu runāja Dieva balss, tā atradās tajā krūmā un sacīja: “Možu, Možu.”

Un tas sacīja: “Te es esmu, Kungs.”

78 Un Viņš sacīja: “Novelc savus apavus, jo tā zeme, uz kuras tu stāvi, ir svēta. Es esmu dzirdējis Manas tautas vaimanas. Es esmu sadzirdējis viņu lūgšanu sanāksmi. Es atcerējos, ka Es devu viņiem solījumu.” Ak, tam taču būtu šovakar jāaizdedzina ticīgo kristiešu sirdis! “Es esmu Dievs. Es atceros, ka Es to apsolīju.” Cik ļoti tā balss saskanēja ar Rakstiem! Un Viņš sacīja: “Možu, Es sūtu tevi uz turieni, lai viņus atbrīvotu.” Un Mozus...

79 Protams, kā es sacīju sākumā, kad tu pieņem to Dieva absolūtu, tas liek tev darīt tādas lietas, nu, reizēm smieklīgas cilvēku acīs. Vai varat iztēloties, cilvēks, kas bija aizbēdzis no ēģiptiešiem, nākamajā rītā pēc tam, kad bija ieraudzījis to absolūtu...

80 Tas Dieva Vārds izteica viņam skaidru liecību, jo tas bija Vārds. Tur bija apsolījums un varenā radīšanas Dieva apstiprinājums, jo Viņš paveica brīnumu Mozus klātbūtnē un parādīja, ka Viņš ir radīšanas Dievs.

81 Un nākamajā rītā Mozus paņēma savu sievu un uzsēdināja to uz mūļa ar bērniņu uz ceļiem. Un astoņdesmitgadīgs, ar bārdū līdz jostasvietai, viņa plikais pauris spīdēja, ar līku nūju rokās, dodas uz Ēģipti, bļaudams pilnā balsī.

“Kur tu dodies, Mozu?”

“Es eju uz Ēģipti, iekarot.”

“Iekarot?”

82 Viena cilvēka iebrukums! Kāpēc? Viņam bija absolūts. Viņam bija kaut kas. Viņam bija Dieva Vārds, uz kura viņš varēja stāvēt. Astoņdesmitgadīgs cilvēks uz mūļa un ar nūju rokās. Nekā cita viņam nebija. Kā viena cilvēka iebrukums Krievijā šodien. Taču viņš ieradās tur un iekaroja to, jo viņam bija absolūts. Viņš bija runājis ar Dievu. Viņš bija dzirdējis Dieva balsi. Un viņš... Galvenais bija tas, ka viņš to izdarīja. Pareizi. Kāpēc? Tas bija ar viņu visas viņa dzīves dienas. Tas bija absolūts.

83 Nevienam nav tiesību nostāties aiz kanceles, lai sludinātu Evaņģēliju, pirms viņš pats nav pabijis uz tām svētajām smiltīm, kad nekāds agnostiķis vai neticīgais nespēs viņu ar saviem skaidrojumiem aizvest no Dieva pārdabiskā. Jēzus neļāva Saviem mācekļiem sludināt, lai cik arī labi tie viņu pazina; viņiem bija jādodas uz Jeruzalemes pilsētu un jāgaida tur, līdz viņiem tika dāvāts spēks no augšas. Viņiem bija jāsaņem tas pārdzīvojums.

84 Mozus, zinādams, ka viņš ir pravietis, zinādams, ka viņš ir uzaudzis tam mērķim, taču bez šī personīgā kontakta, bez tā Absolūta, tā, kas pierādīja viņam, ka tad, kad viņš atnāks uz turieni, viņš atnesīs tiem cilvēkiem atbrīvošanu. Viņš bija kļuvis cits. Viņš devās uz turieni, jo viņam bija absolūts, un viņš izdarīja precīzi to, ko Dievs teica viņam darīt. Viņa sirdī nebija baiļu, kad viņš nometa uz zemes tās čūskas, tas ir, nūjas un tās palika par čūskām. Un miesīgie atdarinājumi atnāca ar sava veida kalpošanu un nometa, un izdarīja to pašu. Mozus bija izdarījis precīzi to, ko viņam pateica izdarīt Dievs. Viņam nekas cits neatlika, kā vien mierīgi stāvēt un vērot Dieva godību. Pēc tam mēs redzam, ka Dievs paņēma viņa čūsku un aprija tās pārējās. Lūk, kā tas tika izdarīts. Viņš bija pārliecināts, ka Dievs, kas varēja viņam likt to izdarīt, var parūpēties par viņu tajā grūtajā situācijā.

85 Vai tad mēs nevaram šodien, pamatojoties uz to, ka tas jaunais cilvēks ir atdevis savu sirdi Kristum, stāvēt uz šī absolūta, ka Dievs var padarīt neiespējamo iespējamu? Viņš var izmainīt tiesnešu sirdis. Kāpēc mēs tik neprātīgi vairāmies no pārējā? Sākumā atnāksim taču pie Dieva. Ir taču apsolījums. Dievs apsolīja, ka Viņš to izdarīs.

86 Lūk, atcerieties, Mozus vienmēr bija citādāks cilvēks, jo viņš pieņēma Dieva Vārdu un ticēja tam. Un viņam bija apsolījums, kas bija viņam apstiprināts.

Cik daudzus vēl mēs varētu nosaukt? Mums nav laika.

87 Es šodien uzrakstīju piezīmi, es šeit uzrakstīju par Daniēlu, kā tas tur notika. Lūk, kas tas bija – viņam draudēja nāvessods par lūgšanos jebkuram citam dievam. Taču viņš bija saistīts ar Dievu un viņš zināja, ka Dievs var par viņu parūpēties.

88 Tie ebreju bērni, viņiem bija jātiec iemestiem degošā krāsnī, un tajā svelmē viņu būtu sadeguši; krāsns bija sakurināta septiņas reizes stiprāk kā parasti. Tie ebreju bērni ticēja Dievam. Viņi sacīja: “Mūsu Dievs ir spējīgs izglābt mūs no šīs krāsns.” Kāpēc? Viņiem bija absolūts. Viņiem bija Dieva Vārds.

89 Un Dievs, kurš varēja izglābt tos ebreju bērnus no ugunīgās krāsns nāves kameras, vai tad Viņš nevar vēl jo vairāk atbrīvot to nabaga ebreju puisi šeit, kurš atrodas tur nāvinieku kamerā? Cik vēl jo vairāk Viņš... Un Viņš joprojām ir tas pats Dievs Jehova, kāds Viņš ir bijis vienmēr. Mēs, kā apustulis Pāvils, esam spējīgi apjaust, ka tas pats Dievs dzīvo šodien: “Vakar, šodien un mūžīgi tas pats.” Tādējādi kristieši var turēties pie Dieva nemainīgās rokas un izmainīt visu situāciju. Lūgšana maina visu. Tieši to mēs gribam izdarīt.

90 Ko mēs varētu pateikt par Jozuu? Kā viņš grasījās pāriet pāri Jordānai? Šķita, ka Dievs ir dīvains karotājs – tieši aprīlī, kad ūdens bija šādi pacēlies. Taču Viņš sacīja Jozuam: “Nemiet šķirstu un ejiet uz priekšu.” Nekas cits viņam nebija jādara. Un Dievs atbīdīja atpakaļ Jordānu, un viņi pārgāja pa sausumu un bija atbrīvoti. Lūk, kā tas notika!

91 Nav brīnums, ka Jozua sacīja: “Jo es un mans nams kalposim Tam Kungam.”

92 Kā Dāvids, tas varenais patriarhs, mēs ļoti gribētu parunāt par viņu. Mums nav laika. Taču bieži... Kā pirms brīža mēs dzirdējām, ka kāds runāja par Dāvidu un par viņa grēku, kad tas viss tika piedots. Kad viņš devās kaujā, kā mēs šai pasaulē sakām, “izšķirošajā brīdī”, un opozīcija bija spēcīga. Un Dāvids noietās zemē tur zem koka un nenomierinājās, līdz sadzirdēja skaņu, kas it kā virzījās pa zīdkoku puduriem, tad viss izmainījās. Dāvis piecēlās un devās uz priekšu, jo viņam bija absolūts, jo viņš zināja, ka viņam pa priekšu iet Dievs.

93 Vai tad mēs nevaram palūgt ticības lūgšanu, kas aizsūtīs Dievu pie tās komisijas, kas lemj par nosacīto atbrīvošanu? Protams, mēs varam. Mēs ticam, ka mēs varam, ja mēs turēsimies pie tā absolūta.

94 “Kā Ābrahāms sauca neesošo par esošu,” jo viņam bija absolūts apsolījums no Dieva, ka Dievs viņam to iedos, iedos viņam bērnu no Sāras. Un, kad viņai bija simts gadi, tas ir, viņam, bet viņai deviņdesmit gadi, “viņš joprojām nešaubījās par Dieva apsolījumu neticībā, bet palika stiprs, slavēdams Dievu”. Un mēs apgalvojam, ka esam Ābrahāma bērni. Kad Ābrahāms...

95 Mums taču ir Bībele, kas ir rakstīta no Ābrahāma laikiem, un visas tās liecības, kas mums ir bijušas, ka Jehova tur Savu Vārdu, ka Kristus ir Dieva Dēls. Viņš ir tas Starpnieks starp cilvēku un Dievu, un nav cita starpnieka, izņemot Viņu. Un Viņš apsolīja: “Ja jūs prasīsiet Tēvam jebko Manā Vārdā, tas jums tiks iedots.” Un mēs apgalvojam, ka esam Ābrahāma bērni. Bet Ābrahāms sauca esošo par neesošu, jo viņš ticēja Dievam.” Absolūts. Es ticu tam no visas sirds.

Pāvila dzīve, kuras centrā atradās Kristus, tas bija viņa absolūts. Tas viņu piesaistīja.

96 Kristus bija augšāmcelšanās absolūts, kā mēs šeit izlasījām. Viņš sacīja: “Dievs ar zvērestu apsolīja Dāvidam, ka Viņš neatstās Viņa dvēseli ellē.” Zvērests ir katra strīda beigas. “Un Viņš zvērēja, ka neatstās Viņa dvēseli ellē, bet Viņu augšāmcels.” Un tāpēc Viņš uzticējās Dievam un tika sist krustā, nomira, augšāmcēlās un uzkāpa debesīs, jo Viņš noticēja Dievam.

97 Cik daudz vairāk, tā kā Viņš parādīja šo piemēru, mēs varam pieņemt to absolūtu! Ja Kristus varēja pieņemt to, pamatojoties uz šo te vienu apsolījumu, kas bija tur; tad mēs vēl jo vairāk varam to pieņemt, jo mums ir tūkstošiem apsolījumu! Un ar Jēzus Kristus Asinīm, kas atrodas tur, lai attīrītu mūsu ceļu un pārvestu mūs pāri tam milzīgajam grēka, neticības bezdibenim, kas šķīra mūs no Dieva, un atvestu mūs atpakaļ pa tiešo Viņa Klātbūtnē, lai runātu ar Viņu, tas taču ir daudz vairāk! Jā. Mums ir vajadzīgs absolūts.

98 Noslēgumā man prātā nāk vēl viens, un tas ir Džordžs Vašingtons, kad Amerika bija jauna un mēs cīnījāmies par dzīvību, par šīs varenās valsts, kura mums ir šobrīd, dzīvību. Džordžs Vašingtons bija kristietis. Viņš bija ticīgs. Un Fordžas ielejā, kā man pastāstīja, tikai aptuveni trešajai daļai zaldātu bija apavi. Bet ziema bija auksta, turējās sals, un upe bija aizsalusi. Otrā pusē bija briti. Šīs mazās valsts dzīvība bija briesmās.

99 Ko viņš izdarīja? Viņš bija kristietis. Naktī viņš izgāja ārā, nometās ceļos sniegā un lūdzās tik ilgi, līdz viņš līdz jostasvietai bija slapjš no izkusušā sniega. Bet viņš lūdzās tik ilgi, līdz saņēma šo absolūtu, atbildi no Dieva, ka Dievs dāvās viņam uzvaru.

100 Nākamajā dienā vairs neviens nevarēja viņu noturēt Fordžas ielejā. Viņš šķērsoja Delaveras upi, laužoties cauri sniegam un lietum ar saviem pusapģērbtajiem, baskājainajiem, nosalušajiem zaldātiem. Un viņš uzvarēja, kaut arī trīs lodes izskrēja cauri viņa šinelim. Kāpēc? Jo viņš ticēja uzklusītās lūgšanas absolūtam. Āmen. Uz šādiem notikumiem ir dibināta mūsu valsts.

101 Kas gan ir ar tiem cilvēkiem, kuri šodien apgalvo, ka viņi ir kristieši? Kāpēc gan mēs esam tik uztraukušies tādā laikā kā šis? Nebūsim uztraukušies! Būsim kareivji! Tieši tā!

102 Viņš lūdzās, līdz saņēma atbildi. Un tad viņu vairs nespēja apstādināt nekāda migla virs upes, ne basie zaldāti, neskatoties uz apstākļiem, viņi spēja uzvarēt, jo tā bija pateicis Dievs. Pat ienaidnieka šautenes lode nespēja viņu nogalināt. Protams. Kāpēc? Viņš bija pabijis lūgšanu sanāksmē. Viņam bija atbilde.

103 Cik labi bija tai naktī, kad apustulis Pēteris bija cietumā, un nākamajā rītā viņi grasījās viņu nonāvēt! Viņam bija jāmirst no nāves soda, tāpat kā šim ebreju jaunietim tagad. Bet ko viņi izdarīja? Viņi izdarīja to pašu, ko mēs cenšamies darīt šeit Hjūstonā. Viņa sasauca lūgšanu sanāksmi Jāņa Marka namā. Kamēr viņi lūdzās, Dieva eņģelis devās uz cietumu un atvēra cietuma durvis, un atvēra vārtus. Un turklāt izveda Pēteri ārā, un tas atnāca tieši uz sanāksmi.

104 Es ticu, ka tas pats Dievs ir dzīvs arī šovakar. Ja Viņš nav tas pats Dievs, tad kaut kas nav kārtībā. Protams!

105 Kā tas notika? Caur lūgšanu sanāksmi, caur uzticīgiem kristiešiem, kas ticēja un ticēja, ka Dievs izglābs viņu brāli no nāvesoda. Tie bija kristieši, kuri pavadīja visu nakti ar saviem vaigiem pie zemes, un brēca un lūdzās.

106 Es nesen dzirdēju, kā viens sludinātājs pateica, ka viņš grasās saukt visu nakti. Taču problēma ir tajā, ka šodien cilvēki ātri atmet ar roku. Viņi nogurst, kļūst miegaini. Viņi teju vai nespēj izturēt desmit minūšu kalpošanu. Nu, kaut kas nav kārtībā.

107 Ja jūs mīlat Dievu, nu, tad mums nav jābūt bezdarbīgiem. Tām ir jābūt mūsu cerībām, mūsu vēlmēm. Tām būtu jābūt. Visam, kas ir mūsos, būtu jābūt Kristus mīlestībā. Āmen. Mēs esam tik slinki, mēs esam tik bezrūpīgi laikā, kad zem mūsu kājām iet bojā pasaule. Tā tas ir. Cilvēki mirst bez Dieva, bet mēs esam tik vienaldzīgi pret to. Mēs domājam, ka, kamēr mēs piederam draudzei, viss ir kārtībā.

108 Pirms dažām nedēļām es vienā draudzē runāju par Kristus Atnākšanu. Un pēc tam tur dievnamā pie manis kāds pienāca un sacīja: “Brāli Branham, tu biedē cilvēkus līdz nāvei.”

Es pajautāju: “Kā tad es biedēju?”

109 Viņš sacīja: “Nu, tu runāji par Kristus Atnākšanu. Es neko tādu negribu dzirdēt. Man šeit ir mazs dēls, kurš man ir jāizaudzina. Man ir meita skolniece.”

110 “Ak,” es atbildēju, “Kristus Atnākšana – tas ir visbrīnišķīgākais no visa, ko vien es varu iedomāties!” Protams! Saprotat?

111 Bībele saka: “Visi tie, kas mīl Viņa parādīšanos.” Ak, kāda gan tā būs diena, kad šis mirstīgais ietērsies nemirstībā, un šī infekcijas slimnīca, kurā es dzīvoju, piepeši, acumirkļi tiks pārmainīta par tādu ķermeni, kas ir līdzīgs Viņa godpilnajam ķermenim! Tai būtu jābūt draudzes sirds vēlmei. Katram vīrietim un sievietei būtu jādeg, lai sludinātu uz ielām un it visur, cenšoties izglābt dvēseles. Protams!

112 Es jautāju sev, vai tiešām mēs turamies pie tā absolūta, kā mēs to apgalvojam? Vai tiešām

mēs skatāmies uz pareizo rīta zvaigzni? Ja mēs paļaujamies tikai uz mūsu piederību draudzei vai konfesijai; tās mainās, tāpat kā mainās šī pasaule, griežoties uz apli.

113 Taču ir viena zvaigzne, kas nemainās. Ir kaut kas, kas nekad nemainās: tas ir Dievs. Dievs nevar mainīties. Viņa Vārds nevar mainīties. Viņa Bībele nevar mainīties. Un, ja cilvēks ir dzimis no Dieva Gara un viņā dzīvo Kristus, tas apstiprinās katru apsolījumu ar “āmen”. Tā tas ir. Protams.

114 Ak, protams, lūk, kas mums ir vajadzīgs – lūgšanu sanāksme. Mums ir jābūt kristiešiem. Visiem kristiešiem ir jālieto tas pats absolūts, Dieva Vārds. Dieva Vārds ir Kristieša balsts.

115 Jēzus sacīja Savā Vārdā: “Ja paliekat Manī, Mani Vārdi paliks jūsos, tad prasiet, ko vien gribat, un jums tas tiks dots.” Aizdomājieties par to. Kādu vēl absolūtu jūs gribat? Kam vēl jūs varētu noticēt vairāk kā kaut kam tādām? “Ja paliekat Manī, Mani Vārdi paliek jūsos, tad prasiet, ko vien gribat.”

116 Prasīt Dievam iedarboties uz tā tiesneša jeb tās komisijas sirdīm un dabūt to nabaga puisi ārā no tās nāvinieku kameras! Ja mēs paprasīsim to ar ticību, ticot, šajās lūgšanu sanāksmēs, mēs to saņemsim. Tas... Es vienkārši šādi ticu Dievam.

117 Un mana ticība, kas man ir uz Dievu, lūk, kāpēc es šovakar atrodos šeit. Lūk, kāpēc es atcēlu kaut ko citu un atbraucu uz šejieni. Man šonakt būs jābrauc simtiem jūdžu, lai atgrieztos Toskānā, Arizonā, jo es atbraucu, lai savienotu savu ticību ar jūsējo. Tas taču ir cilvēks. Tur atrodas dvēsele. Tas ir kāds, kuram ir vajadzība. Un mums, kristiešiem, ir jāpamostas realitātei, reālai, neviltotai ticībai. Piesieniet to Dieva Vārdam un prasiet to apsolījumu. Tieši tā. Ak vai! “Ja paliekat Manī un Mani Vārdi paliek jūsos, tad prasiet, ko vien gribat.”

118 Un vēl: “Ja ļaudis, kas ir nosaukti Manā Vārdā, sanāks kopā un lūgsies, tad Es dzirdēšu no Debesīm.” Lūgšanu sanāksme, lūk, kas tas ir.

119 Es ticu, ka var runāt ar advokātiem un runāt ar juristiem vai tiesnešiem, vai ar to komisiju, lai kas tas arī nebūtu. Ar to viss ir kārtībā. Taču, brāli, ja tava cerība ir saistīta tikai ar miesīgiem prāta cilvēkiem, tas ir, ar miesīgo cilvēcisko prātu, tad tu būsi rūgti vīlies.

120 Taču, ja tu vari piesiet savu ticību tādai vietai, ka tu zināsi un paliksi tur, un lūgsies, līdz Dievs atbildēs, un zināsi, ka tu esi saņēmis to savā sirdī, tad kaut kam ir jānotiek.

121 Es emu redzējis mirušos, kas augšāmcēlās kapličā. Es esmu redzējis, kā atveras acis aklajiem, kā kurlie sāka dzirdēt. Es esmu redzējis vēža pārņemtus, ar sarkomas vēzi, ar spītālību, dziedinātus ar Visuvarenā Dieva spēku. Jo viņiem bija ticība noticēt, ka tas Dievs, kas deva apsolījumu, būs spējīgs turēt Savu solījumu. Tā ir īstena, neviltota ticība, kāda bija Ābrahāmam.

122 Piesien to tai vietā. Paliec tur un lūdzies. Nevis tikai nostājies uz ceļiem un: “Dievs, atbrīvo to nabadziņu un aizsūti viņu mājās.” Tas patiktu mums visiem. Bet paliksim tur tik ilgi, līdz kaut kas notiks. Ak! Kad kaut kas notiks, tad šai nelielajai cilvēku grupiņai, kas šovakar atrodas šajā auditorijā, varētu nonākt tā pārlicība, varētu nonākt šeit mūsu vidū, pietiekami daudz ticības un Dieva spēka, ja vien mēs lūgtos līdz galam, līdz sasniegsim to finiša līniju, līdz nonāks tas absolūts, tas pats Uguns Stabs, kas pirms divpadsmit gadiem tika nofotografēts šeit Hjūstonā ar Teda Kipermana fotoaparātu. Šovakar Viņš ir šeit tikpat varens, kāds Viņš bija toreiz, lai atbrīvotu to puisi, ja vien mēs tam noticēsim, jo Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Es ticu tam no visas sirds. Lūk, kāpēc es atrodos šeit, lai atnestu savu lūgšanu kopā ar jums visiem, lai Dievs saglabātu viņu dzīvību.

123 Tādā gadījumā, ja jūs lūdzaties līdz galam, līdz saņemsiet atbildi, līdz parādīsies pārlicība, kā tas bija Vašingtonam, kā bija Jānim Markam, kā bija Daniēlam, kā bija Mozum, līdz jums būs absolūts, kaut kas tāds, aiz kā varat noenkuroties, jūs to zināt, tad “uz šī absolūta Es uzcelšu Savu Draudzi,” un visas šīs valsts tiesas nespēs pretoties tam. Tā tas ir. Uz tā!

124 Tas pats Dievs, kas varēja paņemt tādu līkdeguni ebreju kā Pāvils, dusmīgu, kas devās uz turieni, lai ar nāvessodu nodotu nāvē visus kristiešus; un varēja viņu izmainīt un padarīt viņu par piemīlīgu kristieti; tas pats Dievs ir dzīvs šodien un var pārmainīt likumu par žēlastību jebkurā laikā, kad vien Viņam labpatiksies. Aleluja! Mani vienalga saukās par sektantu, nav svarīgi, tāpēc es tikpat labi varu sākt to kaut vai tagad. Es ticu tādām Dievam. Tieši tā.

125 Vēl Marka 11:22, kad jūs esat palūguši līdz galam. Viņš sacīja: “Patiesi, Es saku jums, lai jums ir Dieva ticība. Es saku jums, ja pateiksiet šim kalnam: 'Kusties...'" Kad tas absolūts ir pie tevis atnācis, kad tu esi svaids ar to Garu, kas atnāk ārpus jebkādam zinātniskām kontrolēm, pirms bija vēl kāds atoms un molekula, Tas, kas visu izteica, un tas radās. Un, kad tava dvēsele ir piestiprinājusies pie tā, nav nekā, kas varētu to apstādināt. Tā tas ir. “Pateiksiet šim kalnam: 'Kusties,' un nešaubīsieties savā sirdī, bet ticēsiet, ka notiks pēc jūsu vārdiem, tad būs jums tas, ko pateicāt.” Lūk, pie kāda absolūta ir jāturas! Protams, ka tā. Tā tas ir, absolūts.

126 Lūk, šai valstij ir absolūts. Jūsu ģimenes dzīvei ir absolūts. Jebkur, jebkuriem panākumiem ir vajadzīgs kāds absolūts.

127 Mēs augstu vērtējam šo advokātu. Mēs augstu vērtējam, ak, tos citus cilvēkus. Šis jaukais kapelāns šeit, no Kalifornijas, un tik apbrīnojama svētruna! Un mūsu brālis, kas centās sadabūt naudu un pārējo, lai mēģinātu palīdzēt tai nabaga sievietei un viņas bērniem, lai viņus atbrīvotu. Tas viss ir jauki. Mēs to augsti vērtējam, un es esmu par to.

128 Taču šī te viena lieta ir augstāka par to, draugi, kad mēs beidzam šo vakara sanākumi: mums ir jāpiestiprina tas absolūtam, lūgšanu sanākumam Dieva priekšā, lai atnāktu atbrīvošana no tā paša Dieva Jehovas. Viņš ir tāds pats Dievs šodien, kāds Viņš bija toreiz. Aleluja! Vai jūs tam ticat? [Sanākums saka: “Āmen.”-Tulk.]

129 Tādā gadījumā piecelsimies kājās un novadīsim šovakar šeit lūgšanu sanākumi, līdz īstenosies absolūts. Pacelsim mūsu rokas pretim Dievam. Lūdzieties, līdz sasniegsiet mērķi, līdz jūsu sirdīs nonāks absolūts.

130 Kungs Dievs, atsūti Savu Svēto Garu un aizsūti, un atbrīvo tur tos bērnus, Kungs. Viņi sēž tur nāves ēnu valstībā. Kaut kam ir jānotiek, Kungs, un mēs lūdzam, lai šīs lūgšanu sanāksmes uzšķiļ Uguni. Es ticu Tev, Kungs. Es pieņemu to un es ticu, ka Tu atbrīvosi tos bērnus. Dāvā to, Visuvarenais Dievs. Mēs, Tava Draudze, lūdzam to caur Jēzu Kristu. Āmen.

Absolūts

(A Absolute)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja pirmdienas vakarā 1963. gada 4. martā Hjustonā, Teksasas štatā, ASV. Ieraksts ar numuru 63-0304 ilgst 52 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2021. gadā.